

Nem kamasz-szerlem kis lievületében
beszélek.
Az élet közepén, megkoszorúva női
karoktól
vallok,
nők, rokonaim.
Most már elmondhatom, hogy oly közel
voltatok hozzám,
mint senki más
s szeretlek is benneteket.

Zavarosak, mint én,
termékenyek, mint én,
zavaros források, melyekből aranyat
mostam,
igazi aranyat.
Természet tündérei, szeszélyesek és
kiszámíthatatlanok,
de igazabbak
a meddő gondolatnál,
a büszke hazugnál,
a csontos, ijeszítő, gyilkos férfinál.
Hová is futhatnék én,
kócos fejemmel,
költészetemmel,
rettenetesen-cikázó tétovasággommal,
ha nem lennétek ti,
megértők, megbocsátók,
elvtelen szentek,
jámbor pogányok,
bizonytalan jók,
valóság hű sálárjai.
Ha varrtok, vagy vaját mértek,
kirakatot szemlélték komolykodó
szakértelemmel
s hócipőben topogtok, kecsesen, de
balogul is, mint az albatroszok,
fölkacagott az örömtől, hogy vagytok
s én is vagyok, mellettetek.
Hozzátok kötözött engem a végzet,
örökkévalóan,
köldöksimórral, azután a vágyak
eleven kötelével,
hogy mélyetekben keressem az utat az
élet felé
s ötetekbe ejtsem le terhes koponyámat.

Nem egy, hanem mindegyik.
Mindegyik leányom, mindegyik
feleségem,
mindegyik barátnőm, rejtélyes kedvesem.
Mindegyik anyám.

Kosztolányi Dezső, Nők

„Az Isten két féle tökéletességet teremtett:

A Rózsát és a Nőt...

Szeretettel köszönti dolgozóit és partnereit, az intézmény aprócska és

nagyobbacska hölgyeit, a Gyakorlanti Intézmény Nőnap alkalmából.

Birc Gyula igazgató

